

'56-os női sorsok

Bakos Gyuláné Salabert Erzsébet: október 23-án részt vett a Rádió ostromában, majd az elkövetkezendő napokban több felkelő csoportnál tűnt fel, és a Köztársaság téri pártház ostromában is ott volt. 1958-ban letartóztatták és novemberben halálra ítélték.

Magori Mária október végén a Thököly úti csoporthoz csatlakozott, november 4-én a szovjet agresszió hírére a közeli benzinkút tartályait felnyitva nagy mennyiségű Molotov koktélt gyártásával segítette a fegyveres harcokat. Tetteiért 1959-ben kivégezték.

Márton Erzsébet a Széna téri felkelőkhöz csatlakozott, majd tagja volt annak a különleges csoportnak, amely Marosán Györgyöt letartóztatta. 1957-ben tartóztatták le, első fokon halálra ítélték, a másodfokú tárgyaláson ítéletét tizenöt év börtönbüntetésre változtatták 1963-ban szabadult a börtönből.

Stancel Lászlóné Hrzova Erzsébet a forradalom előtt nővér volt a női klinikán. A forradalom alatt a VIII. kerületi Víg utcai fegyveres csoport tagja volt. 1957-ben tartóztatták le, első fokon halálra, másodfokon életfogytiglani börtönre ítélték. 1970-ben szabadult.

Csépány Valéria Széna téri felkelőcsoport mellett ápolónőként tevékenykedett, életeket mentett mindkét oldalon.

Székely Dezsóné Sebestyén Mária a Korányi Kórház ápolónőjeként segédkezett, az utcai harcok során könnyebben megsebesült. 1957-ben mindkettőjüket elfogták és börtönbüntetésre ítélték.

Lehoczkyné Attiláné Mona Judit, a forradalom első napjaiban Kőbányán látott el orvosi teendőket, de néhány nap múlva ő is a Corvin köziekhez csatlakozott. A Práter utcában vezető orvos lett, a műtőnek berendezett teremben dolgozott éjjel-nappal. A forradalom után Amerikába disszidált.

Tóth Ilona 1956. október 25-én a rádió felhívására jelentkezett a Szövetség utcai kórházban, s mivel ott nem tudtak munkát adni számára, átirányították a Péterfy Sándor utcai kórházba. Itt bekapcsolódott a már intenzíven működő Önkéntes Mentőszolgálat munkájába. A fegyveres harc befejeződése után részt vett röpcédulák, illetve az „Élünk” című illegális lap készítésében. 1957-ben gyilkosság és izgatás vádjával halálra ítélték, majd kivégezték. 2001 februárjában ítéletét semmisnek nyilvánították.

Halda Alíz társával, Gyimes Miklóssal vett részt a forradalomba, az első napokat leszámítva, mindvégig a Parlamentben tartózkodtak. November 4. után a Gyimes Miklóshoz fűződő kapcsolata miatt „megbízhatatlanná vált”, ezért eltávolították munkahelyéről.

Maléter Pálné Gyenes Judit 1954. május 8-án kötött házasságot Maléter Pál katonatiszttel, aki az 1956-os Forradalom és Szabadságharc idején Magyarország honvédelmi minisztere lett. Férjét 1958-ban a Nagy Imre perben halálra ítélték, majd kivégezték. Gyenes Judit a forradalom után sokáig nem kapott állást, csak alkalmi munkákat tudott végezni.

Rémiás Miklósné 1955-ben férjhez ment Rémiás Pál honvédtiszthez, aki Esztergomban szolgált az 51. légvédelmi tüzérezrednél. Rémiás hadnagy egységét 1956. október 23-án felrendelték Budapestre. November 4-én a soroksári Juta-dombnál alegysége tüzet nyitott a megszálló szovjet csapatokra. Ezért 1957. október 18-án letartóztatták, halálra ítélték és 1958. november 15-én kivégezték. Rémiás Pál halála után, testvére Miklós a család megóvása érdekében feleségül vette az özvegyet. Rémiásné nyugdíjazásáig Miskolcon dolgozott adminisztrátorként.

Szendiné Kósa Katalin édesapja, Kósa Pál épület- és bútorasztalos volt, aki 1956. október 23-a után az Újpesti Forradalmi Bizottság elnöke lett. A szabadságharc vérbefojtása után letartóztatták, majd 1959. március 15-én kötél általi halálra ítélték. Az ítéletet az év augusztus 5-én hajtották végre. Leánya a gimnáziumot csak esti tagozaton, munka mellett végezhette el.

gróf Nádasdy Borbála édesapja gróf Nádasdy Pál földbirtokos volt, a második világháborúban a 3. huszárezrednél, mint tartalékos főhadnagy szolgált. Édesapja a háború után már, mint civil lett elhurcolva 4 évre. Ezek után a család már az ismert „osztály- idegenként” sok megpróbáltatáson ment keresztül. 1957-ban a forradalom eseményei után szinte még gyermekként hagyta el az országot.

Morvay Árpádné édesapját az 1956-os tevékenysége miatt fegyveres szervezkedésért előbb halálra, másodfokon életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték, csak 1971-ben szabadult. Múltja miatt elhelyezkedni azután sem tudott, csak alkalmi munkát végezhetett. Emiatt leánya a szocialista rendszerben mindvégig hátrányos helyzetű volt.